

ешъ ли? Впилъ се е въ селото, като кърлежъ. И смучи кръвъ, и краде, и лъже. Гледа да трупа пари само. А ти ми казвашъ да го почитамъ. Защо? Кажи ми защо?

Грозданъ все повече и повече се разгорещаваше. Открито и безъ да се стѣснява, той изброяваше всички нечисти дѣла на Вълчана. Въ село ги знаеха добрѣ, но се пазѣха и говорѣха за тѣхъ само шепнишката. Малко по малко се разплиташе тая обѣркана и замотана мръжа отъ ежби, гонитби и сплетни, която обгрѣща и души всѣко село. Неволно Грозданъ достигаше и до най-новитѣ събития, а на тѣхъ не бѣше чуждъ и кметътъ. И Нейко, уплашенъ, че не ще може вече безопасно да прѣкара кораба си срѣдъ тия безбройни подмоли и въртопи, прѣкрати изведнажъ прѣпирията, каза, че ималъ нѣкаква важна работа въ общината и си излѣзе.

Неусѣтно около Гроздана бѣха насѣдали мнозина: Тачката, Дамянъ, Ганю. Дошълъ бѣше и Чумакаътъ, начумеренъ и лютъ, съ подути и зачервени очи. Йорданъ ковачътъ все още държеше въ ржцѣ желѣзата си, готовъ ужъ да си ходи. Не се знаеше кой бѣше поржалъ, но на масата се появиха голѣми шишета съ жълто, непрѣкипѣло още вино. Разговорътъ, сухъ и тежъкъ отначало, скоро се оживи. Писна и гайдата на Ганя. Веселбата се започна и засили, като че отъ само себе си, безъ нѣкой да бѣше я очаквалъ и прѣдполагалъ.

Наближаваше обѣдъ. Грозданъ бѣше забравилъ, че щѣше да ходи на воденица. По едно врѣме Къню дойде при него и прѣдпазливо му пришепна нѣщо. Грозданъ стана и излѣзе вънъ. Прѣдъ него стоеше Петра. Тя се смути, изчерви се и прѣсилено се усмихна.

— Че ела си де! — пошепна му низко тя. — Нали щѣше да ходишъ на воденица?

Съ гнѣвенъ погледъ Грозданъ я измѣри нѣколко пжти отгорѣ до долу.